

ser den 30. Juli 1919, Tidenden Sp. 6 630. Da dette har sin særlige Interesse at faa slaaet fast, maa jeg bede den højtærede Formand om at faa Løv til at læse dette op af Rigsdagstidende. Det er en Gengivelse af en Note, dateret 17. Maj, til Fredskonferencens Præsident fra den danske Gesandt, afsendt efter Udemigningsministeriets Tilskyndelse. I denne Skrivelse hedder det blandt andet følgende:

„Danmarks Hovedstyrke bestaar i dets Befolknings Ensartethed. De to Omraader eller Afsnit, i hvilke Danmarks og det danske Slesvigs Repræsentanter havde anmodet den høje Konferenc om at foranledige en Folkeafstemning, omfatter hele den Del af Slesvig, som i 1867, forinden det preussiske Undertrykkessystem var blevet fæstnet, havde stemt dansk ved de tyske Valg. Skønt Danskheden har mistet Omraade siden 1867, bestaar der dog ogsaa endnu i det andet Afsnit stærke danske Sympatier. Ganske vist omfatter de to Afsnit, ja, selv Nordslesvig, tyske Mindretal, men naar et Slesvig, hvis store Flertal er dansk, indlemmes i Danmark, vil de tyske Mindretal, som er mere eller mindre splittede, hurtigt forsvinde. Naar Danmark forøges indtil den Grænse, der løber langs med 2det Afsnit, vil det vedblivende være et Land med en ensartet Befolkning.“

Det sagde man i den nuværende Udenrigsministers Navn den 17. Maj i Aar. Dette Standpunkt staar vi paa i Dag. Det er modsat de Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte i Forgaars og i Gaar, hvor han haanende talte om, at vi i denne Sag tænkte os Anneksjoner; at indlemme 2den Zone vilde betyde Anneksjoner fra Tyskland. Han tog ganske overlegent paa hals dette Spørgsmaal, sammenlignede 2den Zone og 3die Zone, tog dem som en Helhed, betragtede dem som værende af samme Støbning, altsaa tog disse Forhold paa en helt anden Maade, end Tilfældet er her.

Saa sagde den højtærede Minister noget om, at man skal ikke lade Hjerterne springe frem paa Læberne. Det tror jeg heller ikke ligger for ham. Men de Folk, der en Gang imellem lader Hjertet springe frem paa Læberne — naar det ikke sker paa hyklerisk Vis — er for Resten ikke de ringeste. Han havde i sin Tid en Slægtning, som jeg kendte fra min Ungdomstid, og som har lært mig meget. Det var afdøde Kultusminister Scavenius. Han havde et koldt Hoved — det tror jeg ogsaa, Uden-

rigsministeren har — men han havde et varmt Hjerte, og den, der har baade et koldt Hoved og et varmt Hjerte, er efter min Mening en noget rigere Natur end den, der kun har det første. Men for at faa Lejlighed til at sige denne Bemærkning om, at Hjerterne ikke skal springe frem paa Læberne, sagde den højtærede Minister noget om, at de, der under Krigen bevarede en vis Frygt for at komme paa tværs af det tyske Rige, skulde ikke senere komme og snakke som Helte om Sønderjylland. Jeg forstaar ikke Meningen af denne Tale. Under Krigen maatte alle forstandige Mennesker selvfølgelig vise den største Varsomhed, og jeg troede, at den højtærede Minister var glad ved, at ogsaa vi viste den største Varsomhed, men at dette skulde paa nogen Maade betyde, at vi fraskrev os Retten til, naar Muligheden kom, at faa saa meget som muligt med af Sønderjylland til Danmark paa et senere Tidspunkt, kan jeg slet ikke forstaa. Jeg antager, at vi alle undtagen den højtærede Minister har bevaret dette Haab, og at vi under vor Passivitet overfor Tyskland, vor naturlige Frygt for at komme i Konflikt med Tyskland, ingensinde har glemt Nordslesvig. Naar den højtærede Minister haanende og spottende sammenblander de to Dele, naar han taler, er han paa gale Veje.

Men der er jo Mærkeligheder i disse Dage, som viser, at de Radikale begynder at blive isoleret i denne Sag. Først var der den gode Tale af det ærede Medlem fra Odense (Marott) forleden Dag. Den var jo ikke til at tage fejl af, og i den præciserede han bl. a. Betydningen af et godt Naboforhold mod Syd, ganske som vi gør det. Men han erklærede, at Betingelsen for dette maatte være, at gammel og aabenbar Uret gøres god igen, og endelig udtalte han om Flensborg, at Flertallet i Danmark absolut var til Fordel for en Grænse Syd om Flensborg. Og selv har han ikke gjort nogen Røverkule af sit Hjerte i saa Henseende. Og „Social-Demokraten“ for 21. November i Aar skriver: „Vi har med Glæde været med til at lægge Flensborgs Skæbne i dens egen Haand. Bliver Afgørelsen da tvivlsom, lægger vi den gerne i det danske Folks egen Haand.“ — Altsaa, hvis Afgørelsen er „tvivlsom“! — der regner „Social-Demokraten“ med det samme, som vi stadig væk fra det konservative Folkepartis Side har regnet med, at det ikke staar paa en Afstemning blankt for eller blankt imod, men at der er Mulighed for Tvivl med Hensyn til Afstem-